

Sygn. akt I ACa 615/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Elżbieta Lipińska
Sędziowie:	SSA Iwona Biedroń (spr.) SSA Janusz Kaspryszyn
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z o.o. w P.**

przeciwko (...) **S.A. w O.**

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 5 lutego 2013 r. sygn. akt X GC 593/12

1. **oddala obie apelacje;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 3.600 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka z o.o. w P. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w O. kwoty 185.400 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za wykonane w oparciu o łączącą strony umowę, roboty budowlane.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy we Wrocławiu uchylił wydany w sprawie nakaz zapłaty i zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 185.400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9.08.2012 r., dalej idące powództwo oddalił i zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5.935 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy przedstawiały się następująco:

W dniu 31 maja 2011 r. strony będące przedsiębiorcami, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarły umowę o roboty budowlane, na podstawie której powód miał wykonać prace na dachu, w logiach i na tarasach budynku budowanego w Ł. (...) w terminie do dnia 30.09.2011 r. Inwestorem inwestycji było przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł..

Strony ustaliły iż będą stwierdzały stan zaawansowania robót w formie protokołu. W czynnościach odbiorowych mieli uczestniczyć przedstawiciele obu stron. Protokół zaawansowania robót był podstawą do wystawienia faktury. Faktura miała być zapłacona w terminie 30 dni od doręczenia jej stronie pozwanej. Na poczet kaucji gwarancyjnej strona pozwana była upoważniona do potrącania z każdej faktury 5% wynagrodzenia netto. Integralną częścią umowy miał być harmonogram rzeczowo-finansowy. Pozwany nie był zobowiązany do przystąpienia do czynności związanych z protokolowaniem stanu zaawansowania robót lub końcowego odbioru jeżeli wszystkie roboty składające się na dany etap nie zostały ukończone lub gdy do zgłoszenia prac do odbioru podwykonawca nie dołączył dokumentacji powykonawczej, w szczególności prób, atestów i certyfikatów. Powód miał zapłacić karę umowną za opóźnienie w dotrzymaniu terminu zakończenia wszystkich robót oraz w dotrzymaniu terminów pośrednich w wysokości 0,20% wartości umowy brutto za każdy dzień opóźnienia w dotrzymaniu terminów.

W toku wykonywania umowy powód wielokrotnie informował pozwanego, że nie może prowadzić zleconych prac z uwagi na brak przygotowania frontu robót. Strona powodowa, aż do połowy sierpnia 2012 roku, tj. zejścia z budowy pozwanej jako generalnego wykonawcy, nie miała przygotowanego przez pozwaną frontu robót w zakresie robót niewykonanych.

W dniu 23 czerwca 2012 r. strony sporządziły protokół numer (...), gdzie stwierdzono wartość zakończonych etapów robót na kwotę 973.219,11 zł netto, z której to kwoty w okresie rozliczeniowym wykonano prace o wartości 180.000 zł netto (194.400 zł brutto). Strony w protokole określiły, iż z kwoty tej potrąceniu podlega kaucja w wysokości 5% netto, czyli 9.000 zł, a zatem do zapłaty pozostaje kwota 185.400 zł brutto. Strony w protokole wskazały, iż do protokołu nie dołączono żadnych załączników. Protokół ten został podpisany przez kierownika budowy strony pozwanej A. N. i dyrektora projektu J. S..

Na podstawie tego protokołu powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 194.400 zł, którą doręczono stronie pozwanej w dniu 09.07.2012 r. Fakturę odebrał dyrektor projektu J. S.. Powód bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty kwoty objętej wskazaną fakturą. Do protokołu nie była dołączona dokumentacja powykonawcza, albowiem strony ustaliły jej złożenie dopiero przy okazji protokołu końcowego. Do faktury VAT powód nie załączył zestawienia użytych materiałów, albowiem umowa łącząca strony obejmowała również zakup przez powoda tych materiałów (poza robocizną), zaś zestawienie takie byłoby wymagane jedynie gdyby materiały te dostarczał zamawiający. Certyfikaty, atesty na materiały strona powodowa dostarczyła stronie pozwanej jeszcze przed wykonaniem prac celem akceptacji materiałów przez inwestora.

W dniu 24.09.2012 r. (data doręczenia) pozwany oświadczył powodowi, że odstępuje od umowy z uwagi na niedotrzymanie terminów zakończenia robót.

W tym samym dniu strona powodowa otrzymała oświadczenie strony pozwanej o naliczeniu kary umownej w łącznej kwocie 222.264 zł za łącznie 70 dni opóźnienia liczone do dnia 13.08.2012 r., w związku z terminami wynikającymi z projektu harmonogramu z dnia 17.04.2012 r. W piśmie o naliczeniu kar umownych strona pozwana wyznaczyła stronie powodowej termin do zapłaty tej kary na trzy dni od otrzymania wezwania, czyli do dnia 27.09.2012. W dniu 25.09.2012 r. strona pozwana sporządziła oświadczenie o potrąceniu tej kary umownej z wierzytelnością wzajemną powoda z tytułu faktury VAT (...). Oświadczenie to nie zostało wysłane do strony pozwanej w dniu 25.09.2012 r. Strona powodowa otrzymała oświadczenie o potrąceniu datowane na dzień 25.09.2012 r. wraz z zarzutami od nakazu zapłaty i wezwaniem na rozprawę w dniu 16.11.2012 r. na ręce pełnomocnika procesowego.

Przesyłka polecona o numerze (...) nadana przez stronę pozwaną do strony powodowej w dniu 25.09.2012 r. bez potwierdzenia odbioru zawierała jedynie pismo strony pozwanej o odesłaniu faktury (...) podpisane przez M. S..

Adnotację o numerze przesyłki, w której nadeszło to pismo do strony powodowej sporządził pracownik strony powodowej bezpośrednio po odebraniu i otwarciu przesyłki, przed przekazaniem pisma zarządowi spółki.

W dniu 13 sierpnia 2012 r. powód nie został wpuszczony na teren budowy inwestycji (...) w Ł., co było spowodowane działaniami inwestora, który rozwiązał umowę o generalne wykonawstwo z pozwanym, a następnie nie zgodził się na wejście na teren budowy strony pozwanej jako Generalnego Wykonawcy.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że powództwo podlegało uwzględnieniu w zasadniczej części. W ocenie Sądu Okręgowego wierzytelność strony powodowej została wykazana przedłożonym protokołem odbioru robót oraz wystawioną w oparciu o ten protokół fakturą. Sąd Okręgowy wskazał, że strona pozwana nie kwestionowała roszczenia strony powodowej

o zapłatę wynagrodzenia za prace budowlane objęte protokołem odbioru

z dnia 23.06.2012 r. w zakresie przesłanek powstania roszczenia czy też jego wysokości, a jedynie ograniczyła się do zarzutu nieistnienia zobowiązania w wyniku potrącenia wierzytelności z tytułu kar umownych za nieterminowe wykonanie robót budowlanych. Sąd Okręgowy przyjął, że nie doszło przed doręczeniem stronie powodowej zarzutów od nakazu zapłaty do złożenia przez stronę pozwaną oświadczenia o potrąceniu z wierzytelnością dochodzoną przez stronę powodową wierzytelności z tytułu kar umownych. W ocenie Sądu Okręgowego oświadczenie

o potrąceniu kar umownych za nieterminowe wykonanie robót budowlanych zostało złożone dopiero z chwilą doręczenia stronie powodowej zarzutów od nakazu zapłaty, a co za tym idzie wierzytelność przedstawiona do potrącenia winna być wykazana dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c. Strona pozwana wierzytelności przedstawionej do potrącenia dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c. nie wykazała, z tego względu Sąd Okręgowy nie uwzględnił podniesionego zarzutu potrącenia. Sąd Okręgowy dokonał także oceny przedstawionej do potrącenia wierzytelności uznając, że brak było podstaw do naliczenia przez pozwaną kar umownych, gdyż przyczyną opóźnienia w wykonywaniu robót był brak przygotowania odpowiedniego frontu robót, wskazał też na brak przyjętego przez strony harmonogramu wykonywania robót. Sąd Okręgowy uznał, że strona powodowa mogła domagać się odsetek za opóźnienie w zapłacie po upływie 30 dni od dnia doręczenia stronie pozwanej faktury, tj. od dnia 9.08.2012 r.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uwzględnił roszczenie strony powodowej w oparciu o art. 647 k.c., art. 488 k.c. i art. 499 § 1 i 2 k.c. i art. 481 k.c., oddalając powództwo co do odsetek za opóźnienie w zapłacie liczonych za okres 1.08.2012 r. do 8.08.2012 r.

Powyższy wyrok zaskarżyły obie strony – strona powodowa w części w jakiej powództwo zostało oddalone, natomiast strona pozwana w części uwzględniającej powództwo.

Strona pozwana zarzuciła:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, to jest:

- art. 493 § 3 k.p.c. poprzez uznanie, że nie doszło do skutecznego potrącenia wierzytelności strony pozwanej „wynikającej z oświadczenia o naliczeniu kary umownej z dnia 19 września 2012 r.”,

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że strona pozwana nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia iż oświadczenie o potrąceniu wierzytelności „naliczonej tytułem kary umownej z dnia 19 września 2012 r.” zostało doręczone stronie powodowej i wywołało skutek umorzenia wierzytelności przedstawionych do potrącenia do wysokości wierzytelności niższej,

- art. 231 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 61 k.c. oraz art. 45 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe „w związku ze stwierdzeniem przez sąd I instancji iż dowód nadania przesyłki listem poleconym z dnia 25 września 2012 r. nie wykazał faktu doręczenia oświadczenia o potrąceniu z dnia 25 września 2012 r. stronie powodowej i nie stworzył de facto domniemania doręczenia”,

- art. 217 k.p.c. w zw. z art. 493 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka J. S. na okoliczności objęte oświadczeniem o naliczeniu kar umownych z dnia 19 września 2012 r.,

- art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, to jest harmonogramu rzeczowo-finansowego z dnia 17 kwietnia 2012 r., postanowień OWU i protokołu - oferty, odmowie wiarygodności zeznaniom świadka A. N. oraz przedstawiciela strony pozwanej M. S.,

2) naruszenie prawa materialnego, to jest:

- art. 6 k.c. i art. 61 k.c. w zw. z art. 3 pkt 8 i pkt 22 oraz art. 45 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe, poprzez błędną wykładnię polegającą na obciążeniu strony pozwanej negatywnymi skutkami rozkładu ciężaru dowodzenia faktu doręczenia oświadczenia o potrąceniu,

- art. 489 § 1 k.c. i art. 499 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że nie doszło do skutecznego potrącenia wierzytelności pozwanej naliczonej tytułem kary umownej za opóźnienia w oświadczeniu z dnia 19.09.2012 r. z wierzytelnością strony powodowej dochodzoną w niniejszej sprawie,

- art. 647¹ § 4 k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że podpisany przez stronę powodową harmonogram rzeczowo-finansowy z dnia 17 kwietnia 2012 r. jest nieważny, ponieważ zmienia umowę o roboty budowlane.

W oparciu o powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Ponadto odwołując się do art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c., art. 381 k.p.c., art. 382 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 i 232 k.p.c. strona pozwana wniosła o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym wskazanych w apelacji dowodów z dokumentów, wniosła też o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 22 marca 2013 r. oddalającego wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. S..

Strona powodowa zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że termin wymagalności roszczenia strony powodowej rozpoczął się w dniu 9 sierpnia 2012 r. W oparciu o powyższe strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej odsetek od kwoty 185.400 zł od dnia 1.08.2012 r. oraz o utrzymanie w mocy wydanego w sprawie nakazu zapłaty i zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarówno apelacja strony powodowej jak i strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom stron Sąd Okręgowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie potrzebnym dla rozstrzygnięcia sporu, mające pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym ocenionym przez Sąd Okręgowy bez naruszenia zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Ustalenia te Sąd Apelacyjny przyjął więc za podstawę swojego rozstrzygnięcia.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do oceny podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu potrącenia, gdyż wierzytelność strony powodowej co

do zasady i wysokości nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Strona pozwana twierdząc, że oświadczenie o potrąceniu skutecznie złożyła jeszcze przed wniesieniem pozwu wywodziła, iż wierzycelność przedstawiona przez nią do potrącenia nie musiała być wykazana dokumentami o jakich mowa w art. 485 k.p.c., gdyż w istocie zgłoszony przez nią zarzut nie był zarzutem potrącenia o jakim mowa w art. 493 § 3 k.p.c. lecz zarzutem umorzenia wierzycelności na skutek przedprocesowego potrącenia.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r. (OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz. 119), że przewidziane w art. 493 § 3 k.p.c. wymaganie udowodnienia wierzycelności przedstawionej do potrącenia dokumentami wskazanymi w art. 485 k.p.c. nie dotyczy sytuacji, w której do potrącenia doszło przed doręczeniem pozwanemu nakazu zapłaty i pozwu.

Z tego względu zasadnicze znaczenie dla rozpoznania apelacji strony pozwanej miało ustalenie czy doszło do skutecznego złożenia oświadczenia o potrąceniu z wierzycelnością dochodzona przez stronę powodową wierzycelności z tytułu kar umownych. Strona pozwana twierdziła, że oświadczenie to zawarła w piśmie z dnia 25 września 2012 r., które zostało wysłane do strony powodowej przesyłką poleconą nadaną w dniu 25 września 2012 r., a ustalenie Sądu Okręgowego, iż przesyłka pocztowa nie zawierała oświadczenia o potrąceniu jest błędne.

Zarzutu tego nie można podzielić.

Zauważyć trzeba, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku w żadnym razie nie wynika, aby Sąd Okręgowy przyjął, że strona powodowa nie otrzymała przesyłki nadanej dnia 25 września 2012 r., wręcz przeciwnie Sąd Okręgowy przyjął, że przesyłka ta została stronie powodowej doręczona. Z tego względu zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 6 k.c., art. 231 k.p.c., art. 232 k.p.c., i wskazanych w apelacji przepisów ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz. U. Nr 1529 – dalej Pr. pocztowe) nie mogły odnieść zamierzonego skutku. Dodatkowo wskazać trzeba, że powołane przez skarżącą przepisy ustawy Prawo pocztowe nie regulowały kwestii mogących mieć znaczenie dla uzasadnienia podnoszonych w apelacji zarzutów. Wydaje się, mając na uwadze uzasadnienie zarzutów apelacji, że w istocie stronie pozwanej chodziło o naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 17 Pr. pocztowego, który stanowi, że potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego wydane przez placówkę pocztową operatora wyznaczonego ma moc dokumentu urzędowego. Jednak w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy przyjął za wykazany fakt doręczenia przesyłki, nadanej w dniu 25 września 2012 r. podnoszenie zarzutu naruszenia tego przepisu jest oczywiście niezasadne. Także podnoszony przez skarżącą zarzut, że z faktu nadania przesyłki pocztowej pod adresem strony powodowej można wyprowadzić domniemanie, że doszło do doręczenia oznaczonej przesyłki pocztowej, był bezprzedmiotowy w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy ustalił, że przesyłka pocztowa nadana w dniu 25 września 2012 r. została doręczona stronie powodowej.

Sąd Okręgowy przyjmując, że przesyłka nadana w dniu 25 września 2012 r. została doręczona stronie powodowej ustalił, że nie zawierała ona oświadczenia

o potrąceniu, lecz pismo strony pozwanej o odesłaniu faktury nr (...).

Z samego faktu doręczenia stronie przesyłki pocztowej nie można wyprowadzić domniemania, jak chce tego strona pozwana, że przesyłka ta zawierała

wskazane przez stronę pozwaną pismo. Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność zawartości przesyłki z dnia 25 września 2012 r.

a dokonana przez ten Sąd ocena dowodów nie narusza reguł przewidzianych

w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał, że wysłania oświadczenia o potrąceniu nie był w stanie potwierdzić nawet słuchany w charakterze strony pozwanej

M. S.. Na pytanie Sądu I instancji wskazał bowiem, że gdyby pismo przewodnie do zwrotu faktury podpisane było przez niego (co miało miejsce

niniejszej sprawie k. 151) to zostałyby wysłane przez biuro zarządu listem poleconym. Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że przyjęte u strony pozwanej zasady wysyłania korespondencji wskazują, że gdyby przesyłka z dnia 25 września 2012 r. rzeczywiście zawierała oświadczenie o potrąceniu powinna zostać wysłana przesyłką za potwierdzeniem odbioru, podobnie jak inna korespondencja pozwanej kierowana do strony powodowej a zawierająca oświadczenia woli. Sąd Okręgowy w sposób przekonujący uzasadnił przyczyny dla których uznał, że zeznania świadka S.

i słuchanego w charakterze strony powodowej P. S. są wiarygodne, wskazując, że korespondują z pozostałym materiałem w tym korespondencja mailową i pismem pozwanej z dnia 19 września 2012 r. o zwrocie faktury. Apelacja strony pozwanej nie dostarczyła argumentów, które mogłyby podważyć dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów, z tego względu uznać trzeba, że stanowi jedynie polemikę z dokonanymi w sprawie ustaleniami, która nie może odnieść zamierzonego skutku, skoro ustalenia te mają dostateczne oparcie w materiale sprawy.

Ustalenie, że oświadczenie o potrąceniu zostało skutecznie złożone dopiero z chwilą doręczenia stronie powodowej zarzutów od nakazu zapłaty przesądziło, że w sprawie winien mieć zastosowanie art. 493 § 3 k.p.c., co czyni zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy tego przepisu przez jego zastosowanie bezzasadnym.

Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność przedstawiona do potrącenia nie została wykazana dokumentami o jakich mowa w art. 485 k.p.c. Z tego względu zarówno ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące okoliczności związanych z naliczeniem kar umownych za przekroczenie terminu wykonania robót budowlanych jak i zarzuty strony pozwanej kwestionujące te ustalenia nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tego względu zarzuty strony pozwanej dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie w jakim skarżąca podważa ocenę dokumentów i zeznań świadków dotyczących podstaw naliczenia kar umownych nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

Jeżeli chodzi o oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S., to niezależnie od tego, że z uwagi na zgłoszoną tezę dowodową dowód ten był nieprzydatny a nadto spóźniony, zauważyć trzeba, że strona pozwana nie zgłosiła po oddaleniu tego wniosku dowodowego zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Postanowienia dowodowe jako, że nie wiążą sądu, który je wydał (art. 249 § 1 k.p.c.), wymagają w razie zarzucenia przez apelującego uchybień w postępowaniu dowodowym zwrócenia uwagi sądu na te uchybienia w trybie art. 162 k.p.c.

(zob. wyrok SN z 12.1.2007 r., IV CSK 340/06, cyt. za Systemem Informacji Prawnej LEX Nr 395263, uchw. SN z 27.6.2008 r., III CZP 50/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 103). Skoro strona pozwana zastrzeżenia w tym trybie nie złożyła, nie może skutecznie podnosić w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania.

Nie są też zasadne zarzuty apelacji strony pozwanej dotyczące naruszenia prawa materialnego. Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 489 § 1 k.c. i art. 499 k.c., to zauważyć trzeba, że kwestia wymagalności wierzytelności o zapłatę kar umownych nie ma znaczenia w sytuacji, gdy z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że oświadczenie o potrąceniu zostało skutecznie złożone z chwilą otrzymania przez stronę powodową zarzutów od nakazu zapłaty, a zatem wierzytelność zgłoszona do potrącenia powinna być wykazana dokumentami o jakich mowa w art. 485 k.p.c., co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Podobnie za kwestię bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy należy uznać sprawę związania stron harmonogramem rzeczowo-finansowym, co czyni zarzut naruszenia art. 647¹ § 4 k.c. w zw. z art. 58 k.c. bezprzedmiotowym.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zgłoszonych w apelacji pozwanej wniosków dowodowych, gdyż dokumenty o których dopuszczenie jako dowodów w sprawie strona pozwana wносиła, nie miały waloru dokumentów o jakich mowa w art. 485 k.p.c., a zatem były zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Nie zasługiwały też na uwzględnienie zarzuty podniesione w apelacji strony powodowej dotyczące błędnych ustaleń w przedmiocie wymagalności dochodzonej wierzytelności. Wbrew stanowisku skarżącej, brak podstaw do przyjęcia

aby akceptacja faktury VAT z odmiennym niż wskazany w umowie terminem zapłaty stanowiła w okolicznościach niniejszej sprawy przejaw zgodnej woli stron co do zmiany postanowień umowy.

Wobec powyższego należało podzielić poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, gdyż podniesione przez obie strony zarzuty kwestionujące te ustalenia okazały się bezzasadne.

Ustalenie dotyczące terminu w jakim zostało skutecznie złożone materialnoprawne oświadczenie o potrąceniu, determinowało sposób w jaki mogła być wykazana wierzytelność przedstawiona do potrącenia, a skoro strona pozwana nie wykazała tej wierzytelności dokumentami o jakich mowa w art. 485 k.p.c. zarzut potrącenia nie mógł zostać uwzględniony.

W konsekwencji apelacji obu stron podlegały oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach procesu za instancję odwoławczą wydano w oparciu o art. 100 k.p.c. obciążając całymi kosztami stronę pozwaną, gdyż strona powodowa uległa jedynie w nieznacznym zakresie swojego żądania. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę złożyły się koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 6 pkt 6,

§ 12 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Sąd Apelacyjny uznał, że zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości przewyższającej stawkę minimalną lecz niższej od stawki podwójnej (zgodnie z wnioskiem strony) jest uzasadnione wyższym nakładem pracy pełnomocnika, z uwagi na obszerność apelacji pozwanej oraz zgłoszenie przez pozwaną licznych, nowych wniosków dowodowych.

MR-K